

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

AZLEM

İÇİNDE
BİR SEN

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

İÇİNDE
BİR SEN
AZLEM

BLACKBRIAR. PRELUDE

Kafasını kaldırdı ve karanlığın diğer ucunda onu izleyen küçük erkek çocuğuna baktı. O çocuk karanlığa, karanlığın içinde bir yanıp bir sönen yıldırımlar da o çocuğa aitti. İri, mavi gözlerinde korkuya dair hiçbir şey olmasa da bakışlarında meydan okumadan çok masumiyeti görmüştü.

Karanlığa doğru bir adım attığında, oğlan çocuğu bir adım geri gitti ve ona yaklaşan ışık kaynağına kaşlarını çatarak baktı. İşte şimdi o gözlerde görülen şey masumiyet değildi, meydan okumaydı. Bir adım daha attığında, çocuğun gözle-
rindeki meydan okuma, yerini zalimliğe bıraktı.

"Senin kaderinde, küçüğüm," diye fısıldadığında kadın, bilge sesi karanlığın içinde bir aydınlık gibi ilerledi. "Ne yazık ki bir zalim olmak var."

Bir şimşek çaktı ve çocuğun yüzünün yarısı aydınlığa boyandı. Diğer yarısı ise ayn karanlık yüzü kadar gölgelerle kaplıydı.

"Ne yazık ki yenilmez ruhun, başka bir ruh tarafından yenilgiye uğratılmadığı müddetçe; ne yazık ki taştan kalbin, başka bir kalp tarafından çözülmediği müddetçe, senin kaderinde bir zalim olmak var, küçüğüm."

Şimşegin ışığı söndüğünde, çocuk karanlığa gömülmüştü. Ölü bir yıldız gibi olduğu karanlığın içinde hareketsizce kadını izledi. Kelimeler zihninin derinliklerine ulaştı fakat hafızası bu kelimeleri tutamadı. Tutunamayan kelimeler zamanın içine düşmeye, çocuk ise o kelimelerle hiç tanışmamış gibi yavaşça büyümeye başladı.

O çocuk büyüdü, ellerine kan bulaştı, karanlık tek yoldaşı oldu, sırdaşı şeytandı ve damarlarında kan yerine zalimliğin dolaştığını hep bildi. Ama kadının kelimelerini hiçbir zaman hatırlayamadı; zamanın içine dökülen kelimeler yandı, küllere dönüştü ama o kelimeler, bir gün küllerinden yeniden doğacaktı.

O çocuk, karanlığın yarattığı ruhu taşıyan büyük bir adam oldu. O adam kan döktü, can aldı, yok etti, var etti ama asla yok edilemedi. Sonra bir gün âşık oldu...

Zalim bir adamın kalbinde, karanlık bir aşk doğdu.

Adamın parmakları, kadının soğuk yanağında dolaştı; şakaklarına, oradan da alnına kadar ilerledi ve kadının uyuyan yüzünü izlerken yutkundü. Her şey planladığı gibi gider, hayat her zaman ona planladıklarını sunar, hiçbir şey istemediği gibi gitmez, her şey onun istediği şekilde ilerler sanıyordu. Ama öyle olmamıştı, bunu en çok da o kadının uyuyan yüzünü izlerken anlamıştı.

1. YIKIM TANRISI

GOTHICA. MEDUSA

Beyazın siyahtan daha karanlık olduğu bir andı.

Şimşekler, göğe binlerce beyaz ağ örmüştü. Taşlaşmış cesetler, yıkılmış bir tapınağın ortasında ilerliyormuşum gibi hissetmeme neden olmuştu.

Kaos ve yıkım her yerdedi.

Savaş bitmiş miydi yoksa asıl savaş şimdi mi başlıyordu? Bazı şeyler, bittiğini sandığınız anlarda yeniden doğardı. Belki de savaş henüz bir cenindi ve anne karnında büyü-yüp bir bebek formuna ulaşmıştı; yakında doğumu başlayacaktı.

Dudaklarımdan dışarı sızan nefesin yüzümü yak-tığını hatırlıyordum. Zaman çok yavaş ilerlese de ben hızlıydım. Onun bir yıkım tanrısına dönüştüğü âni izler-ken, zaman arkamda kalmıştı.

Önüne geçilemeyecek bir seviyeye çoktan ulaştığını biliyordum.

Gözlerim, diz çökmüş düşmanlardan çoktan ayrılmıştı, onun üzerindeydi. Savaş meydanında toprağa saplanmış bir kılıç gibi dimdik duruyordu. Toprağa saplanan her kılıcı yerinden sö-küp çıkarmak kolay olmazdı ve Efken'i yıkmanın zor oldu-ğunu biliyordum.

Gücünün nirvanasında, o gücün tek hükümdarı oldu-ğunun farkında bir şekilde savaş meydanına saplanmış bir kılıç gibi dimdik duruyordu.

Şimşekler, çıplak bedeninde cızırdayarak çakıyordu. Bedenindeki şimşekler şiddetle, tıpkı sarmaşık gibi savruluyor, kırbaç gibi havayı dövüyordu. O omuzlar dışarıdan yıkamayacakları bir dağ gibi görünüyor olabiliirdi ama ben omuzlarındaki o küçük titremeyi görebiliyordum. Güç, içten içe onun bütün enerjisini emiyor, onu her geçen saniye daha da yorgun düşürüyordu.

Biliyordum. Burada bu şekilde saatlerce durması gerekse de yorgunluğunu hiçbir şekilde belli etmezdi.

Bu farkındalık zihnime daha ağır bir yük bırakırken yan tarafımdaki hareketliliği hisseder hissetmez göz ucuyla sol tarafıma baktım. Sezgi, Ceyhun'un kucığında baygın bir hâldeydi. Ceyhun için şu an önemli olan tek şey, kollarında tuttuğu kadını ve sevdiği kadını ceset dolu savaş alanından hızla uzaklaştırmaya başlamıştı. Gözlerim tekrar diz çökmüş hâldeki düşmanlarımıza çevrildi. Kızıl gözlerim her yerdeydi, tetikte bir şekilde sessizliğin çöktüğü meydana geziniyordu.

Yıkılmış hâldelerdi, hemen hemen hepsi yaralıydı ve onları yıkılmamak için ayakta tutan şey hissettikleri korkuydu. Sözleşmişler gibi hepsi ayağa kalkmadan yerde sürünerek geriye doğru çekilmeye başladı. Yenilmişlerdi, geri çekilmekten başka çarelerinin olmadığını biliyorlardı.

Efken'in yanına benden önce varan Hatem oldu. Elinde kirden rengi gri görünen ama aslında siyah olduğunu düşündüğüm bir pantolon vardı, taşa dönmüş cadılardan birine ait olmalıydı. Efken, göz ucuyla ona uzatılan pantolona baktı, sonra da kendi bedenine. Bunun gerekli olduğunu fark etmiş olacak ki pantolonun kirli ve yırtık olmasını umursamadan aldı. Pantolonu giymiş olsa da etrafını saran ışıık tamamen yok olmamıştı.

"Efken!" diye bağırdığım anda, cızırtılar mekanik bir kırıma yaşıyarak kesildi ama şimşekler hâlâ teninin etrafında çakıyordu. "Savaş bitti. Artık durman gerekiyor!"

Düşmanlarımız, bizden hatırı sayılır bir mesafe kadar uzaklaşmışlardı. Efken'in omuzları derin bir nefes alışıyla yukarı kavislendi, kılıcı sımsıkı saran parmakları gevşemişti. Yağmur gibi yağın yıldırımlar duruldu, sonra da bedenindekiler daha soluk bir şekilde parla-

İÇİNDE BİR SEN

maya başladı. Onun sınırlarına girdiğimi gördüğünde, bedenini ağır hareketlerle bana doğru çevirdi. Evet, bir savaş bitmişti ama karşımda duran adama dikkatli gözlerle baktığımda, onun kendi savaşını bitiremediğini görebiliyordum.

Manbel'in, "Ben Yaren'i buradan götürüyorum," diye seslendiğini duydum.

Gözlerimi ona çevirdim, güçten düşmüş kızını kucağında sımsıkı bir şekilde tutuyordu. İbrahim onlara doğru hareketlenecek gibi oldu ama adımı havada asılı kaldı. Manbel'in, Yaren'e bir zarar vermeyeceğini artık kabullenmiş olmalıydı. Ona bir şey söylemeden Efken'e döndüm, Manbel de bizden bir cevap beklemeden kanatlarını iki yana gerdi ve Yaren'le birlikte gökyüzüne doğru yükseldi.

"Miraç," dedim gözlerimi Efken'den ayırmadan. "Elindekini bana getir."

Efken'in kaşları çatıldı. "Gerek yok artık," dedi, sesindeki meydan okuma hissedilirdi.

"Şu an iyi olduğunu düşünmüyorum, Efken," dedim ona doğru bir adım daha atarken.

Dudağının kenarı yukarı kıvrılsa da gözlerindeki öfke ve kendinden emin ifade silinmemişti. "Ben gayet iyiyim, Mahi," dedi kısık ama ürkütücü bir sesle. Yaşadığım duraksama onu da duraksattı.

"İyi görüldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Nasıl görüldüğüm kimin umurunda?" Gözleri gözlerime mıhlılandı. "Hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum."

Mustafa Baba koşarak bize doğru gelirken, "Bu bir felâket!" diye bağırdı. Efken'le göz gözeydik. Mustafa Baba, Efken'in birkaç metre gerisinde durdu ve irileşmiş gözleri Efken'in çıplak sırtına sabitlendi.

Onun için felâket olan şey neydi bilmiyordum ama Efken'in bakışlarından anladığımı kadarıyla o bunu biliyordu.

Bir bedeli olacağını hissedebiliyordum. Tüm bu yaşananların, kanın, gözyaşı ve vahşetin, derinden kedere boğan bu kasvetli kaosun bir bedeli olacaktı. Antrede dikilmiş, İbrahim'in evindeki salonunun bir

duvarını oluşturan o uçsuz bucaksız camdan dışarıyı izlerken sesim soluğum çıkmıyordu ama kalbimin derinlikleri oldukça gürültülüydü. Karların telaşla, büyük kaya parçaları gibi düştüğünü görüyordum. İnanılmaz yoğun bir kar yağışı vardı. Bu beyaz şehirde, karanlık bir dizi olayın tam ortasındaydık. Her yer beyazdı ama beyaz hiç bu kadar karanlık olmamıştı.

Yıllar önce babamın, kilerimizin kapısını eski, asma bir kilitle zincirleyerek kapattığını hatırlıyordum. Miraç ve Miran, henüz yeni doğmuşlardı. Duvar kenarına sinmiş, parmak boğumlarını beyazlayan dek küçük parmaklarını duvara bastırırken merakla izlemiştim babamı. Kilerin kapısını neden zincirlediğini, o üzerinde iki tilki sembolü olduğunu hatırladığım asma kilidin neden bir mücevher gibi ilgimi çektiğini, babam koridordan uzaklaştığında o kapıya yaklaşma cesaretim olmasa da saatlerce o kapının önünde neden dikildiğimi o zamanlar bilmiyordum.

Zihnimin içinde elmasım, *"İkiz tilkiler, biri doğruyu, biri yalanı söyler; yüzleri birbirlerine çok benzer fakat onlar aynı kişi değiller,"* dediği anda ürpererek bakışlarımı omzumun üzerinden kapıya yönelttim. Miraç topallayarak içeri girip boynunu esnetti. Kenneth'in cesedini hatırlamak damarlarımı çekiştirdi ve kardeşimin hâlâ sapa-sağlam burada olduğunu görmek bencil bir şekilde içime su serpti.

Elmasım, yeniden zihnimin derinliklerine, *"İkiz tilki, ikiz tilki, biri diğerinin her evrende gölgesi,"* diye mırıldandı.

Miraç, "Kenneth'in cesedini yer altına götüreceklermiş," dediğinde, sertçe yutkunup başımı aşağı yukarı salladım. Onu koruyamamıştım. O geveze zehirli kuyruğu koruyamamıştım. Bir an için bakışları gözlerimin önünde belirdi; biraz oyunbaz, biraz kurnaz. Yine de iyi bir kalbe vardı. Onu kurtarabilecek güce sahiptim. Eğer biraz zamanım olsaydı, onun bedenine yeniden yaşam ekebilirdim ama hiç zamanım olmamıştı.

"Abla," dedi Miraç bana yaklaşarak. "Senin suçun değildi."

"Biraz vaktim olsaydı şu an hayatta olabilirdi. Tek yaptığı bize yardım etmeye çalışmaktı."

"Onurlu bir şekilde savaşıp öldü."

İÇİNDE BİR SEN

Efken'in sesi olduğum yerde sıçramama neden oldu. Çıktığı odanın kapısını kapatıp bana yöneldi. Vücudunda savaşın mı yoksa değişimin mi yarattığını bir türlü ayırt edemediğim bir tahribat vardı. Teninin üzerindeki damarlar çok belirgindi, tıpkı gökyüzünü saran yıldırımları anımsatıyordu. Bir an için ona bir yabancıya bakar gibi baktım, bunu fark etti, uçurum mavisi gözlerinde bu durumdan hoşlanmadığını gösteren gölgeler büyüdü. Merak ettiğim bir şey vardı. O hâlâ benim tanıdığım Efken Karaduman mıydı yoksa ruhunu içinde tutan zalimlik kutusu açılmış mıydı?

Gözlerimi Efken'in yüzünde dolaştırırken, "Bu konunun burada bittiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum. Sorum kaşlarının ortasına bir oyuk oyarken bakışları bana karşı oldukça temkinliydi. Kuracağı yanlış bir cümlemin aramızdaki gerilimi arttıracaklarını biliyordu.

Sorduğum soruya bir cevap alamadım. Gece çöktü, sesler çekildi, insanları gözüm bile görmedi; tek düşündüğüm savaş alanında taşan dönen cesetlerdi. Tek düşündüğüm yaşanan kaostu.

Hiçbir şey konuşulmadı. Koca bir sessizlik hâkimdi. Savaşın yaralarını saracak vaktimiz bile olmadı. Sadece sessizliği kuşanmıştık. Yatak odasına giderken tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ama o gözlerden süzülen tek bir bakışa bile karşılık vermedim. Sadece uyumak istiyordum fakat bu, artık zihninin içindeki tüm zincirler kopmuş olan biri için oldukça zordu.

Üzerimdekileri çıkardım, sadece iç çamaşırlarım kaldığında yorganı kaldırıp altına girdim ve yatakta sanki savaşta dik bir çene, sonsuz güçle düşmanın karşısında duran o kadın değil de hâlâ küçük bir kız çocuğuyum gibi cenin pozisyonunu aldım. Gecenin çöküşünü camdan izledim, kar hiç durmadan yağdı; iri, beyaz kar taneleri gecenin içinde kayan yıldızlar gibi parlaktı. Odanın kapısı açıldığında içeri girenin kim olduğunu biliyordum. Karanlığın rengini alan odanın ışığını açmadı, uyumadığımı bildiğine emindim ama yine de sessiz adımlar atarak odanın içinde ilerleyip yatağın ucuna geldi.

Ne düşünüyordu bilmiyordum, bilme şansım olsaydı bunu bilmeyi ister miydim bunu da bilmiyordum. Çünkü içindeki karanlığın gözlerini açmış olması gerçeğini şu an için kaldıracabileceğimi sanmı-

yordum. Odaya yayılan gücü öyle hissedilirdi ki o gücün altında ezilecek gibi oldum. Bu beni daha da huzursuz hissettirdi. Gölgesi üzerime düştüğünde gücünün yakıcılığı da ruhumun üzerine sinmiş gibi hissettirdi. Ateş gibi, çok karanlık olmasına rağmen ışıyla göz alan bir güçtü ondaki.

“Küçük yılan,” diye fısıldadığında elimi yastığın altına kaydırıp parmak uçlarımda soğuğu hissetmeye çalıştım ama içimdeki ateş, bedenimi de ele geçirmiş gibiydi. Karların üzerine uzansam bile bu ateşin beni kavurmaya devam edeceğini düşündüm. Dizini yatağa bastırınca, yatak onun devasa gücüyle aşağı çöktü ve yatağın üzerinde onun çok sevdiğim baskısını hissettim. Varlığının bana huzur verdiği gerçeğini her ne yaşanırsa yaşansın değiştiremeyeceğini biliyordum ama yine de kalbim bu gece gölgelerle kaplıydı.

Sessizce yanıma uzandı. “Ölümlerin seni bu denli etkilemesine izin verme, Medusa,” dediğinde gözlerimi ağır ağır kırptırıp düşen kar tanelerini izlemeyi sürdürdüm ama dudaklarım bunu reddedecek herhangi bir kelime için aralanmadı. Kenneth’in ölümü beni etkilemişti. Bunu görüyordu. Reddetmenin, tam tersini iddia etmenin manası yoktu; zaten bunun için hâlim de yoktu.

Derin bir nefes aldığını duydum, bunun için şükrettim. Hayatta olması benim için ödüldü. Yeniden bencil biri olduğum düşüncesi saklandığı yerden çıkıp, üzerime elinde kanlı bir bıçakla yürüdü. Gözlerimi yumup, “Kenneth’i kurtarabilirdim,” dedim. “Yıkımı durdurabilirdim.”

“Yıkımı durdurdun,” dedi ama Kenneth konusunda bir yorumu olmadı.

“Durdurdum, öyle mi?” Alayla sorduğum soruya cevap vermesi birkaç dakikaya mâl oldu.

Sonunda, “Evet,” dedi. “Yıkımı durdurdun. Bunu yıkımı yaratan kişi olarak söylüyorum.”

“Peki daha ileri gitmek istedin mi?”

Sorum üzerine, “Senin olduğun bir yerde, sana zarar vermeme neden olacak bir şeyi ister miyim?” diye sordu tek nefeste. Sorum onu öfkeliendirir sanmıştım ama hayır, aksine sakince soruma soruyla kar-

şlık vermişti. Belki de ruhumun gerçekten yorulduğunu hissettiği için böyle sakın kalmayı seçmişti.

Yatakta bana sokulduğunu hissettim. Kelimeler artık anlamsız geleceğinden olsa gerek, bir şeyler söylemek yerine bir kolunu üzerine atıp beni kendisine çekerek sırtımı göğsüne yasladı. Tenindeki soğuğu ve elektrik akımını hissettim. Anlık olarak beni çarpıtı ama bunu ona hissettirmemeye çalıştım. Gözlerimi usulca yumup uykunun gelmesini umut ettim, sonra bunu umut etmenin yersiz olduğunu anladım çünkü onun kollarındayken ölüm bile huzurun önüne geçemiyordu. Yıkım Getiren'in kollarında uyuyabiliyordum. Sadece onun kollarındayken uyuyabiliyordum.

Uyku sınırlarıma girdi, düşüncelerimi durdurdu ve zihnim derin bir sessizliğe gömüldü.

Ne kadar süre uykunun kollarında kaldım bilmiyordum.

Tenimin üzerinde bir karınca gibi gezinen o ürpertiyle kaşlarım çatıldı. Gözlerim kapalıydı, beni huzursuz eden bir rüyanın içindeydim ama bedenimde gezinen o ürperti beni rüyamdan çekip almak ister gibi ısrarcıydı. Göz kapaklarım aniden açıldığında, tavanda dalgalanan ışıkla burun buruna geldim. Dışarıdan yansıyan cılız ışıklar, karanlık odanın tavanında sütunlar çiziyordu.

Araladığım dudaklarımın arasından verdiğim nefes, buz üflemişim gibi bir duman yarattı. Sanki yatakta değildim, gecenin ayazında karların içinde uzanıyordum. Aynı ürperti tekrar tüylerimi diken diken ettiğinde, yatakta doğrularak oturur pozisyona geçtim. Gözlerimi yanımda uzanan adamın yüzüne indirdim. Yüzü bana doğru dönüktü, yan yatmış uzanırken kaşları çatıktı, o da huzursuz bir uykuda olmalıydı. Elimi onun yüzüne doğru uzatacağım sırada aniden pencereden içeri sızan soğuk rüzgârla duraksadım.

Pencere açıktı. Uyumadan önce pencereyi açık bırakıp bırakmadığımızı hatırlamıyordum. Gözlerimi konumu yüzünden bir kısmı görünen aya diktim. "Orada," dedi bütün algılarını açmış, gözlerini ileriye dikmiş olan zihnimdeki kadın. Üzerimdeki örtüyü kenara itip bacaklarımı yataktan sarkıttığımda, sert bir rüzgâr daha içeri dolmuş, uğuldayarak odanın içinde ilerleyip kaybolmuştu. Yatağın kenarına

oturmuş aya bakarken göz bebeklerimin inceldiğini, aşağı ve yukarı doğru iki yandan çekildiğini hissettim. Bedenim alarına geçmiş gibi tetikteydi.

“Anlama yetisi,” dedi bir yılan gibi zihnime doğru tıslayarak. *“Onu bul.”*

Yataktan kalkıp çıplak ayaklarımı soğuk zemine bastırarak pence-reye yaklaştım. Gözlerim hedef noktasını biliyormuş gibi hızla ormana doğru çevrilmişti. İzleniyormuş hissi tüm bedenimi ele geçirdiğinde, tırnaklarımı pencerenin kenarına bastırarak saldırgan bir içgüdüyle başımı dışarıya doğru uzattım. Gözlerim hızla ağaçların arasında gezi-niyor, aradığını bulma isteğiyle bütün ağaçların gölgesini eşeliyordu.

“Ay ışığı senin gardiyanın,” dedi o da benim gibi ormana odak-lanmışken.

Ona kulak verdim. Ayın parlak ışığını takip eden gözlerim, aradı-ğını bulacak olmanın heyecanı ile hareket ediyordu. Ormanın bir kıs-mını diğerine oranla daha aydınlık kılan o ışığa odaklandığım sırada arkamdan gelen bağırsılla olduğum yerde sıçradım. Odağım dağıldı, izini sürdüğüm bağlantı ince bir ip gibi koptu ve ben ipin diğer ucunu saniyeler içinde kaybettim.

Hızla arkamı döndüğümde göz bebeklerim de eski hâline dön-müştü. Efken’in bağırsısı bütün dikkatimi parçalara böldü. Doğrul-muştu, yatakta oturur pozisyondaydı ve çıplak omuzları hızla inip kal-kıyordu. Yüzümü ona döndüğüm anda bedenimi saran ışığın kaynağı oydu. Yıldırımlar, Efken’in damarları hâline gelmiş, bütün bedenine kollara ayrılarak yayılmış, ışığıyla Efken’i bir kafesin içine kapatmıştı.

2. MAVİ SIVI

BLACKBRIAR & MARJANA SEMKINA,
MOONFLOWER

*Yıkım Tanrısı gözlerini nihayete açtı,
çıkan fırtınada hayatta kalabilecek mi Âdem'in evlatları?*

Sanki gün doğmamış, perdeler açık değilmiş gibi loş olan odanın içinde ilerledim. Gece yaşadığım o tuhaf anların izleri hâlâ üzerimdeydi, bu da bende durgunluğu doğurmuştu. Dolaptan aldığım gri renkteki tüylü kazağı üzerime geçirirken kızıl gözlerime sinen o keskin bakışlar tek bir yöne sabitliydi.

Efken'in yatağın üzerinde infilak eden bir yıldızın en son anlarındaki gibi kuvvetle parladığı, ardından o parlaltının içine hapsedildiği âni hatırladım.

O ânin hemen ardından ışıkları sönmüş, bir süre yatakta kalsa da sonrasında kaçır gibi odadan çıkmış, odaya geri dönmemişti. Konu o olduğunda ısrarcıydım. Böyle durumlarda onun üzerine gitmem gerektiğini, bir sorunu varsa bunu öğrenmem ve bir çözüm bulup onu kurtarmam gerektiğini hissediyordum. Ama bu kez bu istediği bastırıyordum. Onun aslında ne kadar zorlandığının farkındaydım, bu da bende ekstra bir istek yaratıyordu ama onu bunaltmak, daha zor bir duruma sokmak istemiyordum.

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Çıplak bacaklarıma siyah tayt geçirdikten sonra ellerimi taytın kalın kumaşına sürttüm, gözlerimi aynadaki solgun görünen yüzüme çevirdim. Bir savaş daha kazanmıştık ama neden kazanmış gibi hissetmiyordum? Sanki esas savaş hâlâ anne karnındaydı ve doğum henüz başlamamıştı.

Cadıların baskılarından kurtulmuş, onları geri püskürtmüştük. Artık karşılarında kimlerin olduğunu, sandıkları kadar kolay lokma olmadığımızı biliyorlardı. Buna sevinmem gerekmez miydi?

Efken'i görmek istiyordum.

Onu görme isteğim o kadar ağır basıyordu ki gece ormanda birinin ya da birilerinin olması, izlendiğimiz gerçeği bile geri planda kalıyordu. Evet, bu önemli bir şeydi. Göz ardı edemezdim, üzerine düşünmem, hatta düşünmemiz gerekiyordu ama şu an sadece Efken'i görmek, gözlerine bakmak ve onun nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum.

Ayakkabılarımı giydikten sonra yarım saat önce aldığım duştan dolayı nemli olan uzun saçlarımı arkaya doğru attım. Odadan çıkıp salona doğru attığım her adım gözümde büyüdü, sanki yürümem gereken kilometrelerce yol vardı. Miraç, elinde cam yüzeyi buğulandığı için soğuk olduğu belli olan bir bardak suyla mutfaktan çıktığında bakişlarım ona döndü ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Sana soğuk su içmemeni söylemiştim," diye söylendiğimde, yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirip suyundan büyük bir yudum aldı.

"Ben de benim için sorun olmadığını söylemiştim," dedi yüzündeki aynı sahte gülümsemeyle. İyi görünüyordu. *Yüzlerce ölüme şahit olmamış gibi*. Yarattığı normalliği bozmamaya çalıştım.

"Hasta olursan seni sokağa atarım," deyip gözlerimi devirdikten sonra yanından geçerek salona doğru ilerledim. Eve yayılan bir uğultu vardı, uğultunun kaynağında aradığım sesi bulamadım.

"İki gündür büyük bir sessizlik var," dedi Crystal içeri girdiğim sırada. "Nedense bu iyi bir şeymiş gibi gelmiyor."

Crystal bir ileri bir geri yürüyor, Sapphire ise onu sakın gözlerle izliyordu. Yaren, camın önünde durmuş dışarıyı izlerken ellerinin arasında bir kupa tutuyordu. Onun savaştaki hâlini herkes hatırlıyordu ama o bu konuda tek kelime etmediği için konuşulması gereken-

İÇİNDE BİR SEN

ler erteleniyordu. Kimliğini kolayca kabul edemeyecekti, biliyordum çünkü ben de bir zamanlar elime tutuşturulan bu kimlikten kaçmayı denemiştim.

İbrahim dışarıdaydı, karşısında durmuş onu dinleyen Manbel ile hararetle bir konuşma içindeydi. Gözlerim de kulaklarım gibi aradığını bulamamıştı. Sapphire'ın yanına oturduğum sırada evin kapısı açıldı, içeriye şöminedeki ateşi dalgalandıracak kadar kuvvetli bir rüzgâr girdi. Dönüp kimin geldiğine bakmadım çünkü içeri girenlerden birinin de aradığım kişi olmadığını biliyordum.

Crystal, "Sence de tuhaf değil mi?" diye bir soru yönelttiğinde dalgın bakışlarımı kaldırarak ona baktım. Göz göze geldiğimizde duraksadı. Artık karşısında ilk karşılaştığı Mahinev'in olmadığını hissediyor olmalıydı. Hissetmekten öte, bunu artık görüyordu. Beş duyu organıyla da farkında olmalıydı ki o Mahinev artık çok uzaklardaydı ve bir daha geri dönmeyecekti.

"Tuhaf olan ne?" diye sordu Sezgi bize yaklaşırken. Omzumun üzerinden ona baktım. Ceyhun içeri girmeden geri dönmüştü.

Gözlerim savaş alanından ayrıldığımızdan bu yana görmediğim arkadaşımın bedeninde gezindi. "İyi misin?" diye sordum, bu içeri girdiğim andan itibaren dudaklarımın arasından kayıp giden ilk şeydi.

Sezgi gülümseyerek yan tarafımdaki koltuğa oturup, "İyiyim, Mahinev," dedi. Gözleri minnetle parlıyordu. Bana, haftalarca aç ve susuz kaldığı o zindandan onu elimde bir bardak suyla kurtarmışım gibi bakıyordu. "Sana teşekkür etme fırsatı bulamadım."

Ona doğru uzanıp elini şefkatle tuttum, yüzümdeki ifade saatler sonra ilk kez yumuşamıştı. "Onu da seni de koruyacağımıza söz vermiştik. Sizi koruduğum için bana teşekkür etme." Elini yavaşça okşadığım sırada dolan gözleriyle bana bakıyordu. Gülümsedim. "İkiniz de çok güçlüydünüz."

Sezgi beni kendine çekerek sıkıca sarıldığında, Sapphire'ın burnunu çektiğini duydum. Gülerek başımı iki yana sallarken ben de kollarımı arkadaşımın beline doladım. Bedenlerimiz birbirine yaslandığında onun karnındaki ilahî ruhu hissettim; Emerald'ın ruhu beni huşuyla karşıladı. Bebeğin akubetinin ne olacağını bilmesem de bildi-

ğim bir şey vardı: Annesi gibi güçlü biri olacaktı. *Belki de ondan çok daha güçlü.*

Sezgi'nin sırtını sıvazlayıp geri çekilirken İbrahim kafasını içeri doğru uzatıp, "Bir misafirimiz var gibi görünüyor," diye seslendi, sesi huzursuzluğunu ele vermişti.

Anlık Sezgi'yle göz göze geldik, daha sonra gözlerimi İbrahim'e çevirirken kaşlarım çatıldı. İçeri giren biri olmadığına göre bahsettiği kişi dışarıdaydı ve içeri almadıklarına göre de ya tanımadığımız biriydi ya da adı düşman listesindeydi.

Yay gibi gerilen bedenimle ayaklanıp salondan çıktım. Benim ayaklanmamla diğerlerinin de peşime takulmasına bir oldu. İbrahim'in arkasından kapıdan çıkıp verandaya adım attım. Ceyhun, Hatem ve Manbel de dışarıdaydı ama kızıl gözlerim, onların bedenlerini es geçip karşılarında dikilen, gözleri bende olan adamı buldu.

Adını bilmediğime emindim ama siması onu bir kez de olsa görmüşüm gibi tanıdık geldi. Ben sessizce adamın yüzüne bakarken, "Cadı," diye fısıldadı arkamda duran Sezgi.

Adama öyle büyük bir dikkatle bakıyordum ki adam yerinde kıpırdanıp omuzlarını dikleştirdi. Gözlerimde her ne görüyorsa bu onu hem rahatsız etti hem de ürküttü, bunu hissettim.

Dudaklarını konuşmak için araladı fakat o konuşmaya başlamadan, "Sen de kimsin?" diye sordu yıkımı andıran bir ses. Adama saplı duran gözlerim, sanki şu an o en önemsiz şeymiş gibi hızla ondan ayrıldı ve Efken'e çevrildi. Lacivert, boğazlı kazağının sol kolunu yukarı sıyrırken gözleri yabancı adamdaydı.

Cadı, "Ben Cameron," dediğinde Efken, "Eee?" diye karşılık verince adamın kaşları çatılır gibi oldu ama ifadesini hızla topladı. Dilleri beyaz, uçlara doğru mavileşen saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı, yüzü gergin duruyordu. Saçlarının uçları gibi mavi olan gözleri, kar gibi beyaz olan teninde oldukça belirgin duruyordu. Saniyelik bana dönen gözleri, sonrasında bedeniyle birlikte Efken'e döndü. "Cadı Meclisindeki sözcülerden biriyim."

Efken tekrardan, "Eee?" deyince ona baktım. Gözleri o kadar boş bakıyordu ki bu beni duraksattı. Bu bakışların sebebinin sadece karşı-